

Jojo Moyes

Wij samen

Vertaald door Anna Livestro

DE FONTEIN

I

Lila

Op Lila's nachtkastje staat een ingelijste foto die ze nog niet weg heeft gedaan omdat ze daar de energie niet voor had, of misschien ook wel omdat ze het niet wilde. Vier gezichten samengeperst voor een gigantisch aquarium op vakantie in een of ander buitenland – waar weet ze niet meer precies – met achter hen enorme iriserende gestreepte vissen die wezenloos in de lens staren. Violet, die haar neus met één vinger omhoog duwt en haar oogleden omlaag trekt, zodat ze eruitziet als een grotesk wassen beeld; Celie, in een Bretons shirt en die ook een gek gezicht trekt, al moet ze daar al een jaar of dertien zijn geweest, en dus iets zelfbewuster; Lila die tevergeefs glimlacht, alsof ze hoopt dat dit toch nog een lieve foto van het gezin wordt, ondanks alle bewijzen van het tegendeel; en Dan, met een glimlach die niet tot zijn ogen doordringt en een raadselachtige uitdrukking, zijn hand rustend op Violets in T-shirt gestoken schouder.

Deze laatste familiefoto is het eerste wat ze 's ochtends en het laatste wat ze 's avonds ziet en hoewel ze weet dat ze hem beter kan neerzetten op een plek waar hij haar dag niet kleurt, komt het om de een of andere reden nog niet bij haar op om hem in de lade te leggen. Soms, in de uren dat ze niet kan slapen, kijkt ze naar de stroken maanlicht die langs het plafond van haar slaapkamer glijden en werpt ze een blik op die foto en denkt dan weemoedig aan het gezin dat ze had kunnen hebben, aan alle foto's van vakanties die nooit zullen bestaan – verregen-

de weekenden in Cornwall, exotische stranden en dan zij allemaal in witte kleren – een blijde afstudeerceremonie aan een of andere top-universiteit, Celies bruiloft misschien, trotse ouders aan haar zijde; allemaal spookachtige, vluchtige beelden van een leven dat gewoon is verdamp, recht onder haar neus.

En soms overweegt ze om een flink stuk plakgom te pakken en dat midden in Dans gezicht te drukken.

Lila is aan het proberen om een wel heel hardnekkige verstopping van het toilet op de eerste verdieping te verhelpen als Anoushka belt. Toen zij en Dan dit huis tweeënhalf jaar geleden kochten – een groot, ‘eigenzinnig’ huis (makelaarstaal voor ‘geen hond zou dit kopen’) in een lommerrijk deel van Noord-Londen – was ze betoverd door de decennia-oude slaapkamers met eigen badkamer in mintgroen en framboos. Samen met Dan had ze door al die kamers gelopen en hadden ze zich een voorstelling gemaakt van hoe het huis eruit zou zien als het klaar was. Maar als ze er nu eens goed over nadacht, was zij degene die zich die voorstelling had gemaakt en Dan had ‘hm, hm’ gezegd, dus eigenlijk zei hij niks, en hij had steeds stiekem even op zijn telefoon gekeken.

De dag nadat ze de sleutels hadden opgehaald, had datzelfde charmante en schilderachtige sanitair besloten zijn ware ik te laten zien in een boosaardige reeks verstoppingen en overstromingen. In de roze badkamer, die de meisjes gebruikten, liggen inmiddels een ontstopper en een verdraaide kleeerhanger naast de stortbak klaar voor Lila (omdat het blijkbaar altijd Lila’s taak is) om datgene aan te pakken wat nu weer besloten had om zich stevig in de krochten van de pleepot te nestelen.

‘Lila! Liever! Hoe gaat het?’

Dan klinkt Anoushka’s stem gedempt en Lila kan nog net horen: *‘Nee, Gracie, ik wil er geen anjers in. Dat zijn zulke vulgaire bloemen. Nee, absoluut geen anjers. Die vindt ze verschrikkelijk.’*

Lila buigt zich voorover en gebruikt haar neus om op de hands-free-knop van haar telefoon te drukken. Ze kokhalst stilletjes als er een

sloot water over de bovenkant van haar rubberen handschoen klotst. ‘Geweldig! Top!’ zegt ze. ‘En met jou?’

‘Ik ben strijd aan het leveren voor mijn geweldige auteurs, zoals altijd. Er is weer een royaltycheque onderweg. Hij zou eigenlijk vorige week al naar je toe komen, maar Gracie is zwanger en kan letterlijk niet stoppen met overgeven. Serieus, ik heb al drie prullenbakken moeten wegdoen. Die dingen waren een regelrecht gevaar voor de volksgezondheid.’

Beneden blaft Truant, de hond, dringend. Hij blaft naar alles: eekhoorns in de tuin, duiven, vuilnismannen, toevallige bezoekers, lucht.

‘O, wat heerlijk,’ zegt Lila, terwijl ze haar ogen dichtknijpt en de klerhanger verder de pot in duwt. ‘De zwangerschap, bedoel ik. Niet dat overgeven.’

‘Nou, ik vind het niet echt heerlijk, schat. Ik baal ervan als een stekker. Waarom die meisjes toch de hele tijd baby’s krijgen is me een raadsel. Serieus, wat assistenten betreft heb ik hier een draaideursituatie. Ik begin me af te vragen of er soms iets in de airconditioning zit. Maar vertel, hoe gaat het met die lieve meiden van jou?’

‘Geweldig. Het gaat geweldig met ze,’ zegt Lila.

Het gaat niet geweldig met ze. Celie was aan de ontbijttafel in tranen uitgebarsten nadat ze blijkbaar iets op Instagram had gezien en toen Lila vroeg wat er was gebeurd, had Celie gezegd dat ze het toch niet zou begrijpen en was ze boos naar school vertrokken. Violet had haar een kil-woeste blik toegeworpen toen Lila had gezegd dat ze donderdag inderdaad naar papa moest – het was zijn avond – en toen was ze stilletjes van de kruk geglipt om vervolgens het hele stuk naar school niets meer tegen haar te zeggen.

‘Mooi zo. Mooi zo,’ zegt Anoushka, op de afgeleide toon van iemand die het nog niet eens had gehoord als je had gezegd dat ze die ochtend allebei onthoofd waren. ‘Zeg, even over je manuscript.’

Lila trekt de klerhanger uit de toiletpot. Het water staat nog steeds tot net onder de bril. Ze trekt de huishoudhandschoenen uit en leunt achterover tegen het badkamerkastje. Ze hoort Truant nog steeds blaffen en vraagt zich af of ze de burens nog een fles wijn zal

moeten brengen. Ze heeft er de afgelopen drie maanden al zeven aan ze gegeven, in een poging om te voorkomen dat ze haar serieus gaan haten.

‘Wanneer heb je iets wat je me kunt sturen? Vorige maand leek je er nog zo zeker van.’

Lila blaast haar bolle wangen leeg. ‘Ik... Ik ben ermee bezig.’

Er valt een korte stilte.

‘Luister, schat, ik wil niet streng overkomen,’ zegt Anoushka streng. ‘Je hebt het verbazingwekkend goed gedaan met *De verbouwing*. En je had die mooie kleine opleving van je verkoopcijfers dankzij Dans wandelgedrag. Daar moeten we hem tenminste dankbaar voor zijn, vind ik. Maar we moeten onze zichtbaarheid niet verliezen, toch? We moeten niet zo laat aanleveren dat ik net zo goed een debuut kan lanceren.’

‘Ik... Het komt snel naar je toe.’

‘Hoe snel?’

Lila kijkt de badkamer rond. ‘Over zes weken?’

‘Laten we drie afspreken. Het hoeft niet perfect te zijn, schat. Ik heb gewoon een idee nodig van waar je mee bezig bent. Is het nog steeds een gids voor een Gelukkig Single Leven?’

‘Eh... ja.’

‘Met lekker veel tips voor hoe je zelfstandig een mooi leven kunt hebben? Grappige verhalen over dates? Een paar fijne, spannende anekdotes over seks, als single?’

‘O, ja. Al die dingen.’

‘Ik kan niet wachten. Ik sta echt te trappelen. Want dan kan ik fijn plaatsvervangend jouw avonturen beleven! *Ah nee hè, Gracie, niet in de nieuwe prullenmand*. Ik moet ophangen. Ik wacht op je e-mail! Veel liefs aan iedereen!’

Lila hangt op, staart naar de toiletpot en hoopt met haar blik het water te laten zakken. Terwijl ze daar zo zit, hoort ze Bill de trap op lopen. Hij blijft even staan op de overloop en ze kan horen dat hij zich schrap zet om de volgende trap op te gaan. Haar moeder en hij woonden in een bungalow uit de jaren vijftig, tien minuten lopen hiervandaan – spaarzaam ingericht, licht en met strakke lijnen, en hij vindt al

die verdiepingen en de rommel van dit krakkemikkige huis elke dag weer een uitdaging.

‘Lieverd?’

‘Ja?’ Lila plooit haar gezicht tot iets opgewekts.

‘Ik vind het vervelend dat ik je slecht nieuws moet komen brengen, maar de burens hebben weer over de hond geklaagd. En er lekt iets weerzinwekkends door het plafond in de keuken.’

De loodgieter had door zijn tanden gezogen, vier vloerplanken omhooggetrokken en blijkbaar het lek in de grondleiding ontdekt. Hij had de stortbak leeggepompt en haar gemeld dat het hele systeem vervangen moest worden – ‘Ik kan me trouwens niet voorstellen dat u die badkamer zo wilt houden. Mijn opa en oma zijn nog jonger’ – dronk twee bekers mierzoete thee en bracht haar driehonderdtachtig pond in rekening. Ze was het de Mercedes-belasting gaan noemen. Alle mensen die hier kwamen klussen en een te dure oldtimer op de oprit zagen staan, gooiden meteen vijftientig procent boven op hun oorspronkelijke prijs.

‘Dus daar kwam die verstopping vandaan?’ had Lila gevraagd, terwijl ze de pincode van haar creditcard intikte en probeerde niet te berekenen hoeveel schade dat zou toebrengen aan het budget van deze maand.

‘Nee. Dat moet iets anders zijn,’ had hij gezegd. ‘U kunt hem natuurlijk niet gebruiken. En alle leidingen in de badkamer moeten ook vervangen worden. En die vloerplanken zou ik ook maar vervangen, als u toch bezig bent.’

Bill had een eeltige hand op haar schouder gelegd toen ze de deur achter zich dichttrok. ‘Het komt allemaal wel goed,’ zei hij en hij kneep lichtjes. Voor Bill ging dat door voor intense emotionele steun. ‘Ik kan wel helpen, hoor.’

‘Dat is niet nodig,’ zei ze en ze draaide zich vrolijk naar hem om. ‘Het lukt wel. Alles oké.’

Bill woonde nu negen maanden bij hen; hij was vlak na haar moeders dood bij hen ingetrokken. En typisch Bill: hij had niet hysterisch zitten snikken, had zichzelf niet uitgehongerd en had de boel thuis niet

heel erg laten versloffen. Hij had zich gewoon stilletjes in zichzelf teruggetrokken en was een steeds kleinere versie geworden van de kaarsrechte voormalige meubelmaker die ze al dertig jaar kende, tot er nog maar een schim van hem over was. 'Ik mis haar gewoon,' zei hij als ze thee kwam drinken en wat drukte maakte in een poging wat energie aan de te stille kamers te geven.

'Ik weet het, Bill,' zei ze dan. 'Ik mis haar ook.'

In werkelijkheid kon Lila het ook niet zo goed aan. Ze was in shock geweest toen Dan aankondigde dat hij wegging. Toen ze het eindelijk hoorde over Marja, drong het tot haar door dat het vertrek van Dan maar een mini-klap was geweest, iets wat haar nauwelijks had geraakt, vergeleken met dat. De eerste zes maanden had ze nauwelijks geslapen, want haar geest was een giftige wervelwind van verbanden die eindelijk werden gelegd, van verwijten, angst en ijskoude woede en een miljoen onuitgesproken ruzies in haar hoofd – ruzies die Dan altijd op de een of andere manier had weten te ontlopen: 'Niet in het bijzijn van de kinderen, Lila, oké?'

En toen, een paar maanden later maar, viel zelfs dat in het niet bij de plotselinge dood van Francesca. Dus toen ze Bill voorstelde om een poosje bij haar in te trekken, deden ze allebei hun best om elkaar te verzekeren dat dit echt alleen maar was om Lila te helpen met de meisjes, gewoon, wat praktische hulp, om te wennen aan het alleenstaand ouderschap. Bill hield de bungalow aan en ging bijna elke dag aan het werk in zijn keurige schuurtje achter in de tuin, waar hij stoelen van burens herstelde en nieuwe trapspijlen opschuurde om te voorkomen dat Lila's kinderen door de gaten in de trapleuning van Lila's huis zouden vallen. Ze hadden het er geen van beiden over wanneer hij weer terug zou gaan naar zijn eigen huis. Het was ook niet zo dat zijn aanwezigheid Lila's leven in de weg stond (welk leven?) en Bills vriendelijke aanwezigheid gaf wat overbleef van hun kleine familie een broodnodig gevoel van stabiliteit en continuïteit. Een anker voor hun richtingloos ronddobberende roeiboortje, dat bijna altijd een beetje lek en wankel aanvoelde, alsof ze zonder waarschuwing op drift waren geraakt op volle zee.

Lila loopt naar school. Het is de eerste week na de zomervakantie en Bill had aangeboden om mee te gaan, maar ze moet meer stappen zetten. (Ze wordt dagelijks achtervolgd door Marja's eindeloos lange benen, haar nog steeds duidelijk te onderscheiden taille.) Bovendien moet ze het huis uit om Violet op te halen, wat betekent dat ze het schuldgevoel omdat ze weer eens niets geschreven heeft van zich af kan houden.

Ze weten allebei waarom Bill het aanbiedt: Lila haat het om in de middag bij de schoolpoort te staan. De ochtenden gaan best – iedereen heeft haast, dus dat is een kwestie van afzetten en wegrekken. Maar dit is te pijnlijk: haar acute tenenkrommende zichtbaarheid als ze zich met de andere moeders voor de school verzamelt. Die hadden een maand lang met hun hoofd geschud toen het pas gebeurd was – *Dat meen je niet. God, wat vreselijk, wat erg voor je* – of misschien, achter haar rug om: *Nou ja, je kunt het hem ook niet echt kwalijk nemen, toch?* En dan was er natuurlijk nog de afgrijselijke kosmische grap van de timing van dit alles: slechts twee weken nadat *De verbouwing* was gepubliceerd en ze een hele reeks promotie-interviews moest doen waarin ze vertelde hoe je een huwelijk dat was verzand door de eisen van werk en kinderen weer nieuw leven in kon blazen.

Twee dagen nadat hij was vertrokken, was ze grimmig naar de speeltuin gelopen en hadden drie van de andere moeders, hun hoofden gebogen over een exemplaar van de *Elle*, het artikel met de nuttige titel 'Hoe ik mijn huwelijk waterdicht maakte' zitten lezen. Philippa Graham – die overmatig gebotoxte feeks – had het blad snel achter haar rug gestopt toen ze Lila aan zag komen en knipperde onschuldig met haar ogen terwijl haar twee volgelingen, wier namen Lila zich nooit kon herinneren, letterlijk ineendoken en hun giechelbui onderdrukten. Ik hoop dat jullie mannen op dit moment een antibiotica-resistente geslachtsziekte oplopen van een stel minderjarige toyboys, had ze gedacht, en ze had een glimlach opgezet voor Violet als die naar buiten kwam huppelen, haar schooltas achter zich aan slepend.

Wekenlang had ze het geschokt-gefascineerde gemompel gevoeld dat haar over het schoolplein achtervolgde, het lichte draaien van

hoofden en de roddels die via mondhoecken werden uitgewisseld. Ze had haar rug recht gehouden, haar huid prikkelend, haar kaak pijnlijk van de starre flauwe glimlach die ze als een soort permafrost op haar gezicht had geplakt. Haar moeder had de playdateverplichtingen overgenomen en aan de meisjes en de moeders van hun vriendinnetjes uitgelegd dat Lila het druk had met haar werk en dat ze hen de volgende keer wel zou zien. Maar haar moeder was er niet meer.

Lila voelt de vertrouwde knoop in haar maag, trekt haar kraag omhoog rond haar oren en neemt plaats aan de rand van de verspreide groep moeders, nanny's en een enkele vader, bestudeert haar telefoon aandachtig en doet alsof ze verdiept is in een Super Belangrijk Mailtje. Dat is tegenwoordig haar standaardprocedure. Dat, of ze neemt Truant mee, die hysterisch blaft als er iemand binnen twintig meter komt.

Morgen, denkt ze. Morgen word ik nergens door gestoord. Ik ga om kwart over negen achter mijn bureau zitten als ik Violet naar school heb gebracht en dan blijf ik zitten tot ik tweeduizend woorden heb geschreven. Ze besluit niet te denken aan het feit dat ze zichzelf het afgelopen halfjaar minstens drie keer per week precies diezelfde belofte heeft gedaan.

‘Ik wist het!’

Er klinkt een kreet van verrukking in een groepje moeders vlak bij de met een regenboog beschilderde bank naast de schommels. Ze ziet Marja tussen die moeders in staan, voorovergebogen, terwijl Philippa stralend in haar arm knijpt. Marja draagt een lange kasjmierachtige jas en gympen, en haar blonde haar is losjes en kunstig opgestoken met een grote schildpadklem. ‘Je hebt toch niet bij Nina geborreld, hè? Ik heb een zesde zintuig om dat soort dingen te doorzien!’ Philippa lacht. Ze legt net haar hand op Marja's buik als ze even omkijkt, Lila ziet en zich theatraal omdraait. Ze mompelt: ‘O, jee. Sorry.’

Marja draait zich om en volgt Philippa's blik. Ze bloost.

Lila begrijpt tot in haar merg wat er aan de hand is voordat haar hersenen de kans hebben om het te registreren. Ze staart zonder iets te zien naar het schermpje van haar telefoon terwijl haar hart tekeergaat. *Nee. Nee. Dat kan niet. Niet na alles wat Dan had gezegd. Dit kan hij*

ons toch niet aandoen? Maar elke twijfel is weggenomen door de kleur die in Marja's wangen trekt.

Lila is misselijk. Ze voelt zich duizelig. Ze weet niet wat ze moet doen. Ze heeft een overweldigende drang om tegen de boom een paar meter verderop in elkaar te zakken, maar ze wil niet dat de andere moeders haar dat zien doen. Ze voelt hun ogen branden, dus drukt ze haar telefoon tegen haar oor en doet snel alsof ze een gesprek voert. 'Ja! Ja, inderdaad! Wat fijn om van je te horen! Ja, geweldig. Hoe is het met jou?' Ze praat maar door, geen idee wat er uit haar mond komt, en draait zich zo dat ze niemand meer kan zien terwijl het gonst in haar hoofd.

Ze schrikt als Violet aan haar hand trekt.

'Lieverd!' Ze laat de telefoon van haar oor vallen en ziet mevrouw Tugendhat naast haar dochter staan. 'Alles in orde?' zegt ze vrolijk, haar stem te hoog, te luid.

'Waarom zit je te praten als je niemand aan de telefoon hebt?' vraagt Violet, fronsend naar het scherm.

'Alweer opgehangen,' zegt ze snel. Ze heeft het gevoel dat ze zo gaat ontploffen. Er bouwt zich een druk op vanbinnen die haar lichaam niet aankan.

Mevrouw Tugendhat draagt een nadrukkelijk harig vest met vleermuis mouwen en een met de hand gemaakte badge van geel karton op de revers met de tekst HAPPY BIRTHDAY in groene viltstift. 'Ik had het net met Violet over het eindejaarstoneel. Wist je al dat zij de verteller is?'

'Super! Super!' zegt Lila, met haar gespannen glimlach.

'We doen liever geen kerstspel meer – want we zijn tegenwoordig multireligieus. En ik weet dat het nog ver weg is... Of nou ja, zo ver weg is het ook weer niet – nog vier maanden – maar je weet hoeveel tijd het kost om dit soort dingen voor elkaar te krijgen.'

'Nou, zeker!' zegt Lila.

'Je doet raar,' zegt Violet.

'En jij bent nu eenmaal onze eigen Ouder die in de Entertainment-business zit, sinds Frances weg is bij *Emmerdale*. Al had die daar na-

tuurlijk geen vaste rol. Dus Violet dacht dat jij het misschien wel wilde doen.'

'Dat ik het wilde doen?'

'De kostuums regelen voor de hoofdrolspelers.'

'De kostuums,' herhaalt Lila wezenloos.

'Het is een bewerking van *Peter Pan*.'

Marja loopt weg bij de andere moeders. Ze trekt haar camel mantel wat strakker om haar middel en werpt een snelle, ongemakkelijke blik in Lila's richting. Hugo, haar zoontje, trekt aan haar hand als ze door het hek loopt.

'Natuurlijk!' zegt Lila. Ergens in haar achterhoofd begint een luid gebrom. Ze kan nauwelijks iets horen. Ze vermoedt dat ze tranen in haar ogen heeft, want alles ziet er ineens zo vreemd glazig uit.

'Echt? Geweldig. Violet wist niet zeker of je dat wel wilde doen.'

'Ze vindt het niet leuk om hier op school te zijn,' zegt Violet.

Lila dwingt zichzelf haar aandacht weer op haar dochter te richten. 'Wat? Doe niet zo gek, Violet! Ik vind het hier juist geweldig! Het fijnste moment van mijn dag!'

'Je hebt Celie verleden week vier pond betaald om me op te halen.'

'Nee. Nee. Ik heb Celie vier pond gegeven. Ze had vier pond nodig. Dat ophalen van de school had daar niets mee te maken.'

'Dat is niet waar. Jij zei dat je nog liever je eigen voeten zou afbijten en Celie zei dat ze dan wel zou gaan als je haar genoeg gaf voor zo'n marshmallowkoffie van Costa en jij zei "goed, oké", en -'

Mevrouw Tugendhats glimlach is een beetje onzeker geworden.

'Zo kan-ie wel weer, Violet. Zeker weten, mevrouw Tugendhat. Dat ene. Wat u net zei. Natuurlijk doe ik het!' Er gebeurt iets met haar rechterhand. Ze blijft ermee wapperen om haar punt te benadrukken. Het voelt alsof hij helemaal niet meer vastzit aan de rest van haar lichaam.

Mevrouw Tugendhat straalt. 'Nou, we beginnen waarschijnlijk na de herfstvakantie, maar dan heb je dus de tijd om vast met de kostuums aan de slag te gaan, toch?'

'Ja!' zegt Lila. 'Ja! We moeten gaan. Beetje haast. Maar we hebben

het er nog over. We hebben het er zeker nog over. Enne... gefeliciteerd!' Ze wijst naar mevrouw Tugendhats borst, draait zich dan om en begint de straat door te lopen.

'Waarom gaan we deze kant op?' vraagt Violet, hollend om haar bij te houden. 'We gaan anders altijd via Frobisher Street.'

Marja is Frobisher Street ingeslagen. Lila heeft het gevoel dat ze straks nog dood neervalt als ze die glanzende, warrige blonde haardos nog een keer moet zien. 'Gewoon... Zin in iets anders,' zegt ze.

'Je doet echt raar,' zegt Violet. Ze blijft staan en haalt het zakje groentechips dat Bill in haar tas moet hebben gestopt in plaats van Monster Munch uit haar rugzak. Hij probeert ze gezonder te laten eten. Violet loopt wat langzamer terwijl ze eet en dus wordt Lila gedwongen om ook haar pas te vertragen. 'Mama?'

'Ja?'

'Wist je dat Felix wormen in zijn billen heeft? In de pauze stak hij zijn vinger erin om er eentje uit te halen en aan ons te laten zien. Je kon het echt zien kronkelen onder zijn nagel.'

Lila staat stil en laat dit op zich inwerken. Normaal zou ze van zulke informatie gaan gillen. Nu voelt het als het minst verschrikkelijke dat ze vandaag te horen heeft gekregen. Ze kijkt haar dochter aan. 'Heb je dat ding aangeraakt?'

'Getver. Nee,' zegt Violet, terwijl ze nog een chipje in haar mond stopt. 'Ik heb tegen hem gezegd dat ik nooit meer in zijn buurt zou komen. En dat geldt ook voor de andere jongens. Ze zijn allemaal walgelijk.'

Lila laat haar hand langzaam over haar gezicht glijden en laat een lange, trillerige zucht ontsnappen. 'Hou dat vast, Violet,' zegt ze als ze weer kan praten. 'Je bent nu al zo veel wijzer dan ik ooit ben geweest.'

Eerder verschenen van Jojo Moyes:

Drie vrouwen
Verboden vruchten
Suzanna's wereld
Zee van verlangen
Dicht bij jou
Nachtmuziek
De laatste liefdesbrief
Voor jou
Vier plus één
Portret van een vrouw
Een week in Parijs
Een leven na jou
Dans met mij
Jij en ik
Voor mij
De sterrengever
In haar schoenen

Eerste druk februari 2025

Derde druk, eerste in deze uitgave, juli 2026

Oorspronkelijke titel *We All Live Here*

Oorspronkelijke uitgever Michael Joseph, an imprint of Penguin Random House group

Copyright © 2025 by Jojo's Mojo Ltd

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025, 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, naar een ontwerp van Lee Motley

Omslagillustratie © Arcangel

Opmaak binnenwerk Mat-Zet b.v.

ISBN 978 90 261 8558 8

ISBN e-book 978 90 261 7609 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7610 4

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.